

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Brno, zastoupené Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. 65739/2018-MZE-15111, sp. zn. 56VH24055/2018-15111, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Městys Luka nad Jihlavou**, se sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou, zastoupené JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou se sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2020, č. j. 31 A 28/2019 - 130,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4.114 Kč, k rukám zástupce žalobkyně, advokáta Mgr. Marka Vojáčka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobkyně jako provozovatel a nájemce uzavřela dne 17. 12. 1996 s dobrovolným svazkem obcí Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO (dále též „Svazek“ nebo „SVAK“) smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu (dále též „provozní smlouva“). Osoba zúčastněná na řízení byla jedním ze členů Svazku. Své členství v něm ovšem ke dni 31. 12. 2014 ukončila. Jako vlastník vodohospodářského majetku [mimo jiné vodovodů označených

jako „Vodovodní řady Luka nad Jihlavou“, „Přiváděcí řad Rytířsko – VDJ Luka (starý)“ a „Vodovodní řady Luka nad Jihlavou – Otín“] sdělila Krajskému úřadu Kraje Vysočina (správní orgán I. stupně), že již není v žádném smluvním vztahu se žalobkyní, které byla v minulosti udělena povolení k provozu výše uvedených vodovodů.

[2] Správní orgán I. stupně podle § 28 odst. 2 písm. a) a § 30 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), zrušil předešlá rozhodnutí Krajského úřadu pro Kraj Vysočina z let 2005 a 2006, kterými byla žalobkyni vydána povolení k provozování vodovodů. Žalobkyně totiž jako provozovatel již nesplňovala podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace dle § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích.

[3] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rozhodnutí mimo jiné uvedl, že po vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazku již nemůže být aplikována provozní smlouva, a to zejména proto, že osoba zúčastněná na řízení tuto smlouvu vypověděla pro porušení článku 20.3. provozní smlouvy (neplacení nájemného). Žalobkyně tak není ani vlastníkem vodovodů, ani nemá uzavřenou smlouvu s tímto vlastníkem, a nesplňuje tak podmínky § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích.

[4] Krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně považoval pro zhodnocení existence smluvního vztahu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení za rozhodné zejména vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazku. Byl toho názoru, že za takové situace již není možné aplikovat smlouvu uzavřenou mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazkem na osobu zúčastněnou na řízení a žalobkyni, a to také proto, že osoba zúčastněná na řízení z důvodu právní opatrnosti od dané smlouvy dopisem ze dne 9. 5. 2017 odstoupila.

[5] Žalobkyně v odvolání uvedla, proč vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazku nemá vliv na existenci provozní smlouvy a proč považuje následné odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy za neplatné (neboť stále řádně platila nájemné), příp. za zdánlivé (neboť osoba zúčastněná na řízení od smlouvy odstoupila bez rozhodnutí jejího příslušného orgánu). Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí k odstoupení od provozní smlouvy toliko stroze konstatuje: „*Jak ze spisové dokumentace vyplývá, Městys Luka nad Jihlavou od Provozní smlouvy odstoupil mj. z důvodu neplacení nájemného současným provozovatelem, tj. společností VAS, a.s. Tuto skutečnost lze podložit dopisem ze dne 13.3.2017, kterým Městys Luka nad Jihlavou vyzval společnost VAS, a. s. k zaplacení dlužného nájemného dle Provozní smlouvy. Jak ze slov Městysse Luka and Jihlavou vyplývá, vzhledem k tomu, že společnost VAS, a.s. na dopis nijak nereagovala a dluh nezaplatila, vypověděl Městys Luka nad Jihlavou Provozní smlouvu dopisem ze dne 9.5.2017 a z právní opatrnosti také odstoupil od Provozní smlouvy z důvodu uvedeného ve čl. 20 bodu 20.3 Provozní smlouvy, tj. z důvodu neplacení nájemného.*“ Žalovaný neuvedl žádnou úvahu, proč přes výše uvedenou argumentaci žalobkyně považuje odstoupení od smlouvy za řádné, resp. nikoliv za vadné.

[6] Žalovaný v projednávané věci nemá ujasněno, příp. si tak ujasnil až ve vyjádření k žalobě, na základě jakého právního jednání (a kdy) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy, a zda tento úkon byl učiněn zákonem předvídaným způsobem. Žalovaný ignoroval podstatné skutečnosti, které mu sdělila žalobkyně a které zcela jistě mohly mít zásadní dopad na jeho závěry. I v případě, že by soud nehodnotil toto pochybení jako nepřezkoumatelnost, nýbrž „pouze“ jako vadu řízení (mezi oběma zrušovacími důvody mnohdy není zcela zřetelná hranice; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS), musel by konstatovat, že se jedná o zcela zásadní procesní vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[7] Ostatní námitky shledal soud nedůvodnými, nebo se jimi pro skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, nemohl zabývat.

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení, vyjádření žalovaného a žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (stěžovatelka) kasační stížnost. V ní uvádí, že požadavkům na přezkoumatelnost svého rozhodnutí žalovaný dostal (k tomu citoval pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

[9] Dále stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že rozsudek Krajského soudu v Brně (rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016 – 278), o který opírala svou argumentaci stran platnosti provozní smlouvy žalobkyně, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 25. 9. 2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017-337). V něm soud stanovil, že na stěžovatelku by přešla práva a povinnosti z provozní smlouvy jen tehdy, pokud by oddělená část této smlouvy splňovala všechny povinné náležitosti a atributy nájemního vztahu a byly by tak naplněny povinné pojmové znaky nájemního vztahu, jak je upravoval § 663 a § 680 zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník. Dle přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), by bylo třeba i na eventuální výše popsaný právní vztah pohlížet jako na nově vzniklý, a to dnem ukončení členství (vystoupením Městysy Luka nad Jihlavou ze SVAK Jihlavsko), tj. 1. 1. 2015. Dopadala by tedy na tyto vztahy již ustanovení OZ, jež účinnosti nabyl dnem 1. 1. 2014 a nájemní vztah by musel vykazovat všechny tímto zákonem vyžadované atributy. To však vyloučily jak Svazek, tak i žalobkyně, neboť stěžovatelce sdělily, že vymezit majetek a výši nájemného nelze, neboť žalobkyně provozuje všechny majetek obcí jako celek a nelze žádnou část oddělit.

[10] Stěžovatelka dále uvedla, že pro nepředvídatelnost soudních rozhodnutí z opatrnosti vyzvala žalobkyni, aby uhradila dlužné nájemné. Ta však nájemné nejenom neuhradila, ale navíc stěžovatelce sdělila, že nájemné bude nadále platit Svazku. Žalobkyni navíc musí být z jiných rozhodnutí o zrušení povolení k provozu vodovodů zřejmé, z jakého důvodu k tomu došlo (odstoupení od smlouvy z důvodu neplacení nájemného).

[11] Závěrem stěžovatelka upozornila na účelovost námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a na pozadí původního formování Svazku a vzniku provozní smlouvy.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že pro potřeby předběžného posouzení právní otázky existence smluvního vztahu mezi vlastníkem infrastruktury a provozovatelem této infrastruktury, jež byla původně sjednána Svazkem, není povinností správního orgánu přesně určit, z jakého právního důvodu smluvní vztah zanikl (zda z důvodů odstoupení od smlouvy nebo z důvodu vypovězení této smlouvy), pokud oba dva důvody nastaly zřetelně před zahájením správního řízení.

[13] Stěžovatelka ve své replice konstatovala, že v řízení nastaly nové skutečnosti. Konkrétně žalobkyně na přelomu listopadu a prosince 2020 sama požádala správní orgán I. stupně o zrušení povolení k provozování vodovodů (výše specifikovaných). Ta od 1. 1. 2021 nehodlá vodovody provozovat. V této souvislosti upozorňuje stěžovatelka na to, že jednání žalobkyně a Svazku v době mimořádných opatření ohrožuje dodávky pitné vody, resp. je tímto ohrožen veřejný zájem.

[14] Žalobkyně ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud věc posoudil správně. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný nevypořádal s námitkou trvání

provozní smlouvy (Nejvyšší soud totiž potvrdil, že k přechodu práv a povinností z provozní smlouvy dojde). K tomu žalobkyně připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 7 As 404/2019–66. Pokud žalovaný dospěl k tomu, že provozní smlouva zanikla, musel si posoudit i důvod jejího zániku a veškeré své úvahy uvést a zdůvodnit v odůvodnění svého rozhodnutí. Nelze ani přijmout zjednodušený a neodůvodněný závěr žalovaného, že vůle vlastníka nemůže bez dalšího převážet nad smluvním vztahem existujícím mezi vlastníkem a provozovatelem vodohospodářské infrastruktury.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná, (dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.) není však důvodná.

[17] V projednávané věci je pro hodnocení důvodnosti kasační stížnosti stěžejní posouzení (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Má-li být rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o podstatných skutečnostech pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil.

[18] Povinností krajského soudu je pak řádně se vypořádat se žalobní argumentací namítající nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).

[19] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění.

[20] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí

meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán (či soud) na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64).

[21] Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány (a soudy) nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43).

[22] Jak správně připomněla ve svém obsáhlém vyjádření žalobkyně, obdobnou námitkou nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval na půdorysu sporu týkajícím se rovněž provozní smlouvy mezi týmiž účastníky (VAS, a.s. a Ministerstvo zemědělství) a statutárním městem Jihlava, které také vystoupilo ze SVAK Jihlavsko, v rozsudku č. j. 7 As 404/2019–66; v projednávané věci není důvod se od jeho závěru odklonit.

[23] Výše uvedeným rozhodnutím dospěl kasační soud k závěru, že krajský soud správně vyhodnotil otázku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k zániku provozní smlouvy a odstoupení od smlouvy, když uzavřel, že *„žalovaný vůbec nemá ujasněno, na základě jakého úkonu (a kdy) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Pro soud je pak nemožné přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže v něm nejsou úvahy žalovaného k těmto podstatným otázkám ani náznakem uvedeny. V posuzované věci nejde pouze o to, že by bylo napadené rozhodnutí argumentačně chudé nebo že by opomíjelo některé dílčí argumenty, ač by žalovaný k podstatě věci předkládal jasné komplexní právní posouzení věci. Žalovaný ignoroval podstatné skutečnosti, které mu sdělil žalobce a) a které zcela jistě mohly mít zásadní dopad na jeho závěry.“*

[24] Kasační soud k tomuto závěru v citované věci uvedl, že *„[i] podle názoru Nejvyššího správního soudu se stěžovatel v napadeném rozhodnutí nerypořádal s argumentací žalobce a) uplatněnou v rámci odvolacího řízení ohledně neplatnosti výpovědi i odstoupení od provozní smlouvy. Lze soubhlasit i s tím, že v situaci, kdy je aplikace veřejnoprávní normy podmíněna existencí soukromoprávního oprávnění, musí správní orgán podrobně zkoumat, zda dané oprávnění existuje, a zároveň to, zda bylo učiněno právní jednání, které na něj má vliv, a to jako předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Dle kasačního soudu si stěžovatel neujasněl, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Zároveň si neujasněl režim této smlouvy, ani se jím ve svém rozhodnutí řádně nezabýval. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem.“*

[25] Rovněž v nyní projednávané věci krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť *„žalovaný nemá ujasněno, příp. si tak ujasnil až ve vyjádření k žalobě, na základě jakého právního jednání (a kdy) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy, a zda tento úkon byl učiněn zákonem předvídaným způsobem. Pro soud je nemožné přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže v něm nejsou úvahy žalovaného k těmto podstatným otázkám ani náznakem uvedeny. V posuzované věci nejde pouze o to, že by bylo napadené rozhodnutí argumentačně chudé nebo že by opomíjelo některé dílčí argumenty, ač by žalovaný k podstatě věci předkládal jasné komplexní právní posouzení věci. Žalovaný ignoroval podstatné skutečnosti, které mu sdělil žalobce a které zcela jistě mohly mít zásadní dopad na jeho závěry.“* Tedy z obdobného důvodu jako ve věci posouzené rozsudkem č. j. 7 As 404/2019–66.

[26] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že se žalovaný *„v napadeném rozhodnutí nerypořádal s argumentací žalobce a) uplatněnou v rámci odvolacího řízení ohledně neplatnosti výpovědi i odstoupení od provozní smlouvy. Lze soubhlasit i s tím, že v situaci, kdy je aplikace veřejnoprávní normy podmíněna existencí soukromoprávního oprávnění, musí správní orgán podrobně zkoumat, zda dané oprávnění*

existuje, a zároveň to, zda bylo učiněno právní jednání, které na něj má vliv, a to jako předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Dle kasačního soudu si stěžovatel neujasněl, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Zároveň si neujasněl režim této smlouvy, ani se jím ve svém rozhodnutí řádně nezabýval.“

[27] I v nyní projednávané věci si správní orgány neujasnily, zda, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Trvání provozní smlouvy, resp. důvody jejího zániku a otázka přechodu práv a povinností z této smlouvy ze Svazku na stěžovatelku je přitom esenciální předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, předurčující rozhodnutí žalovaného.

[28] K platnosti provozní smlouvy žalovaný ve svém rozhodnutí tvrdí, že vystoupením ze Svazku zaniká právo Svazku nakládat s majetkem vystoupivších členů. Ve vyjádření k žalobě naopak žalovaný tvrdí, že lze akceptovat závěr Krajského soudu v Brně, č. j. 70 Co 104/2016 - 278, o přechodu smluv na vystoupivší členy Svazku (právo nakládat s majetkem nezaniklo). Sám tedy popírá svůj závěr z rozhodnutí, který nikterak nepromítá úvahy správního orgánu k vadnosti či správnosti závěru civilního rozsudku, ani nereaguje na odvolací námitky formulované žalobkyní na čtyřech stranách odvolání. Jak správně uvádí krajský soud, soud nemůže přistoupit k nápravě vad správního rozhodnutí spočívajících v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V projednávané věci navíc v situaci, ve které žalovaný před soudy popírá závěry svého rozhodnutí.

[29] Jde-li pak o otázku odstoupení od smlouvy, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že i v této otázce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Krajský soud by pro zhojení této vady (vypořádání odvolacích a žalobních námitek) musel nepřipustným způsobem nahrazovat chybějící úvahy správních orgánů. Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že stěžovatelka vypověděla smlouvu a odstoupila od ní, přičemž neuvádí, zda se jednalo o platné právní jednání (úkony), a kterým z těchto dvou jednání vlastně smluvní vztah (z provozní smlouvy) zanikl. Žalovaný dále popřel existenci odpovědi žalobkyně na výzvu k úhradě dlužného nájemného (v rozhodnutí přímo uvádí, že na výzvu žalobkyně nereagovala), ve které žalobkyně mimo jiné také uvedla (obdobně jako v odvolání), že nájemné dle provozní smlouvy hradila na účet Svazku; stěžovatelka doposud uplatňovala „*své tvrzené nároky na nájemné přímo proti Svazku*“.

[30] Stěžovatelka v závěru kasační stížnosti namítá, že řízení trvá již 5 let a krajský soud dopřává sluchu zcestným a účelovým úvahám žalobkyně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je však fatálním pochybením správního orgánu, který nejen, že pouze „nedopřál sluchu“ odvolacím námitkám, ale zcela je přešel. Jedná se o vadu rozhodnutí, pro kterou nebylo možné vypořádat podstatu sporu. Není to tedy krajský soud, kdo spor „protahuje“. Správní soudy, jak již bylo opakovaně uvedeno výše, totiž nemohou nahradit chybějící část (důvody) rozhodnutí správních orgánů vlastní „nalézací činností“, jsou povolány toliko k přezkumu rozhodnutí správních orgánů, ne k jejich tvorbě či domýšlení chybějících argumentů pro odůvodnění nosných důvodů správních rozhodnutí.

[31] V této souvislosti nelze ani přijmout tvrzení stěžovatelky, že žalobkyně vede s vystoupivšími členy Svazku správní a soudní řízení mimo jiné i o zrušení povolení k provozování vodovodů, musí jí proto být zřejmé důvody, pro které smluvní vztah v projednávané věci zanikl. Chybějící důvody správních rozhodnutí nelze dodatečně „dotvořit“ ani v rámci vyjádření k žalobě či dokonce v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb.). O to méně lze

nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované „napravit“ v řízení před Nejvyšším správním soudem odkazem na znalost ostatních řízení.

[32] Rozsudek krajského soudu pro výše uvedené ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesní úspěch naopak zaznamenala v řízení o kasační stížnosti žalobkyně, neboť kasační stížnost byla shledána nedůvodnou; má proto vůči stěžovateli (osobě zúčastněné na řízení) právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta, který žalobkyni v řízení o kasační stížnosti zastupoval. Podle § 35 odst. 2 in fine s. ř. s. platí, že „[z]a zastupování náleží odměna; pro určení její výše, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, se použije obdobně zvláštní právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb.“ Tímto zvláštním právním předpisem je vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna advokáta za jeden poskytnutý úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu per analogiam] je určena podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částkou 3.100 Kč. K tomu náleží náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Vojáčka, advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1.

[35] Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu